

Utan flocktillhörighet

Jag som nu skriver är ett fosterbarn med snart 60-årig födelsedag. Det här är mina reflektioner om hur väl jag som tidigare fosterbarn har passat in i det där utanförskapet. Fosterbarn det är något man är, hela livet ut.

Tros alla utredningar som startats av våra politiker så har ingen sådan omfattat oss, barnhems- och fosterbarn. Ersättningsnämnden var väl det närmsta vi kom, en liten fingervisning om våra liv, men där det framkom så mycket hemskheter och umbäranden att reglerna var tvungna att ändras. Ja det skulle bli svårare att få den ekonomiska kompensationen, som utlovats oss, om vi kunde bevisa att vi varit placerade. Mer än halva antalet sökande fick avslag och medlen gick tillbaka till staten och någon förändring på området blev det inte, som vi hoppats. Detta hade annars varit en bra läroplan för en bättre omsorg för barn som hamnar i statens vård.

Vi som socialt ensamma individer, utan flock, ska bemästra livscykeln, med allt vad det innebär, jobb och relationer, ekonomi och eventuella livshändelser och inte minst storhelger.

Vi går en uppförsbacke till mötes på alla områden som berör oss människor, relationer är vi inte så bra på då vi inte fått med oss den erfarenheten, så de flesta av oss lever ensamma, vilket i sig också är väldigt fördyrande.

På arbetsmarknaden är vi extra utsatta, andra med kontakter går före oss, vi bor ofta billigt och dåligt, många av oss bor eller har bott i mögel och då vi eventuellt har med oss PTSD (posttraumatiskt stressyndrom) från barndomen har vi redan innan en lite skörare hälsa och många av oss bär på kroniska sjukdomar.

Alla har nu i kristider med covid-19 och sjukdom eller

arbetslöshet fullt upp med att hjälpa sina nära och kära. Precis som det ska vara sluter många upp kring släktingar som behöver stöd. Hur viktig är inte anknytningen när det stormar, även, eller speciellt idag 2020? Att vi har en backup! Vi behöver alla en flocktillhörighet. Som fosterbarn saknar vi den. Har du inte det så blir det ett liv där du inte kan leva, utan bara överlever..

Våra liv som fosterbarn går inte direkt att jämföra med de som har funnits runt oss genom livet och inte har vår bakgrund: klasskamrater, jobbkompisar och vänner. Våra erfarenheter skapar ensamhet och en utsatthet.

Var det tänkt så här? Borde man kanske försöka förenkla livet för oss som inte får samma rättigheter med oss från starten i livet? Kanske skulle man se över och förändra lagar och förenkla livet för oss?

En liten reflektion en grå novembersöndag pandemiåret 2020 från ett snart åldrat fosterbarn